

Kurucz D.

Istvánnál

Kurucz D. István Munkácsy-díjas festőművészt április 4-én a Kiváló Művész címmel tüntették ki. Négyévtizedes munkássága összekötő kapocs az alföldi iskola klasszikus mesterei, Tornyai János, Rudnay Gyula, Koszta József, Endre Béla és a mai középgeneráció, Szalay Ferenc, Németh József festészete között. Hódmezővásárhelyen született, ez a táj, az itt élő ember művészetének fő ihletője. A Magyar Képző- és Iparművészek Szövetsége dél-magyarországi területi szervezetének titkára.

— Mit jelent Ön számára Hódmezővásárhely?

— Itt születtem, a gyerekkor erős szálait soha nem lehet elszakítani. Ezeket a szálakat elkerülésem után is erősíteni igyekeztem. Gyerekkoromban megismertem az agrárproletárok, a Vásárhelyen és környékén élő parasztok életét. Amikor édesapámat munkásmozgalmi tevékenysége miatt Zalaegerszegre internálták, hosszú ideig a város határában, nagyszüleimnél laktam. Az átélt élmények mélységével rögződtek bennem a korabeli paraszti élet eseményei, mozzanatai. E mély benyomást erősítették, hogy nagyapámék még 1943–44-ben is azok közé tartoztak, akik a gabonát lóval nyomtatták, hogy megspórolják a cséplés bérét. Ezek az élmények máig hatóak, döntően alakították szemléletemet, művészi pályámat.

— Mikor kezdett el rajzolni, festeni?

— Kisgyerek koromban megörökíttem a paraszti élet eseményeit. Apám nyomdász volt, ismerte a vásárhelyi szellemi élet alakjait, újságírókat, művészeket, irodalmárokat. Nekik mutatta meg rajzaimat, akik fölirányítottak Pestre Darvassy István vásárhelyi származású művészhez, aki látva munkáimat, nem az iparművészet, hanem a képzőművészet felé orientált. Így kerültem Szőnyi István magániskolájába.

— Milyen volt ott a hangulat, milyen inspirációkat kapott?

— Apám révén már Vásárhelyen, az akkori agrár-mezővárosban bekerültem a